

in den arm, men fluistert er tegen. Hebt ge genoeg, schurkske, niks meer noodig, kapoen, was 't lekker, vlegelke, klein lief vlegelke, pijn gedaan hoor, stoute jongen, moeke pijn gedaan. Maar dan wordt het kind weggehaald, geen protesteeren helpt. Men krijgt het vijfmaal daags een half uur: de moedertjes en de kindertjes moeten rust hebben.

Dan komt de eerwaarde heer Bernard. Men was vast besloten het kind niet eens te laten doopen, maar hij vraagt of hij mag peter zijn. Men reikt hem ontroerd de hand. Men verneemt nooit wie de meter is, maar na den doop komt peter het kind in haar armen leggen. „Moeke, hier is de christen mensch. Hij heeft mij beloofd, altijd het geluk en de steun van zijn moederken te zijn.” Dan weent men.

Peter zet zich, thuisgekomen, aan zijn schrijftafel. Met vaste hand, zakelijk alsof hij nog een nieuwe storting van Henriken noteerde, meldt hij J. Peleman en Rosalie de geboorte van een zoontje, in het heilig doopsel Luc genoemd en dat hij het genoeg heeft hun te laten weten dat hunne dochter en kleinzoontje welvarend zijn. Met vriendelijke groeten.

Men kijkt elkaar eens aan met een felle schittering in de oogen, want men is toch vader en moeder. Maar men herinnert zich dadelijk dat men zich over zulke geboorte niet verheugen mag en zich norsch en triestig moet houden. Als vader steekt men den brief op zak, opdat de kinderen hem niet vinden. Als moeder wil men 's middags den brief nog eens lezen; men houdt hem. Als vader wil men hem 's avonds nog eens lezen; men steekt hem weer op zak, al kent men de woorden van buiten: „Met genoeg laat ik u weten dat uwe dochter en kleinzoontje welvarend zijn.” Des nachts breekt eindelijk in den donker de zalige glimlach door. Men bekennt elkaar dat ten minste dát al een pak van het hart is: het is goed gegaan. Als moeder van zes meisjes en maar een jongen zegt men met diepe verteederling: „Het is een jongskén.” Men zwijgt dan weer, de rest is verlangen naar het kind en haar kind.

Maar men moet er ten minste met iemand kunnen over spreken. Met Mieken Moeykens niet. Met Fik Rollé ook niet. Maar Mans en Dolfken hebben het misschien ook vernomen. Al lang woont men eenzaam tusschen goede geburen en speelt stommen ambacht. Men gaat dus meer dan noodig is in het lapje tuin werken, dat slechts met een lage haag van Dolfkens erwten en prinsessen gescheiden is. Komt Dolfken nu buiten, dan zal hij gegroet worden, maar dat kan Dolfken niet rieken en hij heeft veel te veel hartzeer van dat mekaar niet willen zien: hij blijft binnen. Hij komt maar buiten, veertien dagen later, als het voor Mans plotseling het einde is. Zonder één klacht heeft zij naar het huwelijk uitgezien, terwijl de termijn verstreek. Geen brief, geen nieuws. Met den dag werd haar verlangen naar nog eens een enkel bezoekje grooter, dieper, weeker, maar zij sprak het niet uit, omdat het misschien op een verwijt zou lijken. Hij zal wel komen, hij bereidt zijn moeder een vreugde voor. Dien morgen kan moeder opeens niet meer wachten. Van ongeduld